

Düş İle Gerçek Arasında

– Halit Durucan · 24 Kasım 2024

DÜŞTEN GERÇEĞE

Hayatıma yansıyan gerçek bir öykü:

İnsanoğlu, hayatının bir bölümünde çok ilginç hadiseler yaşar. Yaşar da bir türlü nasıl olduğuna bir türlü akıl erdiremez. Kimi zaman, öyle rüyalar görür ki, gerçek olduğuna inanır. Etkisinden uzun zaman kurtulamaz. Hayatının bir döneminde gördüğü rüyanın aynısı ya da bir benzerini yaşar.

Uyku ile uyanıklık arasında bile bu tür olaylar yaşayabilir. Düşünür bir süre. Rüya mıydı gördüğü, yoksa bir anlık hayal miydi? İşte ben, böylesi hadiseler yaşadım. Yaşadığım bu hadiselerden sadece bir tanesini yazmak istedim. Belki diğerlerini de zamanım im-kan verirse yazmak isterim.

Henüz ilkokul üçüncü sınıfta okuyordum. Çocukluğumda hislerimin güçlülüğü kendini belli ediyordu. Evimiz, mezarlığa ve su deposuna çok yakındı. Halamın ve amcalarımın oğullarıyla evlerimiz yanandı. Çocukluğumuz birlikte geçiyordu. Haylazdık. Uslan-maz bir tabiatımız vardı. Karşı mahallenin çocuklarıyla sürekli savaş oyunu oynardık. Ancak onlar bunu bilmezlerdi. Tabi bu savaş oyunu Tarkan çizgi romanının bize kattığı bir hevesti. Tahtadan kılıçlar yapar, ağaçlardan ok ve yay yapar, yedi kişilik bir ordu kurar, karşı mahallenin çocuklarını önümüze katar kovalar, yakaladığımız-da döverdük. Zaman içinde onlarda kendi ordularını kurdular ve bize saldırdılar. Tabi biz Tarkan gibi savaşçılar olduğumuz için hep galip gelirdik. Ancak babaları ve büyükleri ortaya çıkana kadar.

Babam, mesleğini Kırıkkale'nin Keskin ilçesinde bir Ermeni ustanan öğrenmişti. Zirai aletler yapardı. Bunun yanında balta, nacak, satır ve keser de yapardı. Çeliğe en iyi suyu Kırıkkale'de babam verirdi. Müşterileri el yapımı olduğuna inanmazdı. Tornacı arkadaşları bile gıptayla bakarlardı.

Mezarlığa yakın bir yerde arsamız vardı ve artık inşaat başlayacaktı. Birkaç ay sonra evimiz yapıldı ve evimize taşındık. Ufak-tefek işleri kalmıştı. Traktörler kum ve çimento getiriyordu. Kum, küçük bir tepeye dönüştü. Sanırım öyle vaktiydi. Kum tepesine çıkmıştım. Elimde ekmek bıçağı vardı ve kendime bir kılıç yapıyordum. Çok dalmıştım. Etrafımda olup bitenlerden bi'haberdim. Bir ses duydum bana seslenen. Sesin sahibi halaoğlu Şeref'ti: "Haluk abi çabuk gel. Fatoş ablan merdivenden düştü, burnu kanı-yor. Şimdi mutfakta yatıyor. Baban, Çingenleri eve getirdi, seni çağırıyor. Sana bir kılıç almış. Çabuk gel..."

Birden kendime geldim, kimseyi göremedim. Tekrar tahta kılıcımın işçiliğini yapmaya devam ettim. Az bir zaman geçti. Omzuma biri dokunuyordu. Baktım ki Şeref. Sanki bir suratı gülümsüyor, diğeri kötülüğü konuşuyordu. "Kalk hadi. Ne oturuyorsun öyle? Haberin yok mu senin! Fatoş ablan merdivenlerden düştü, bunu kanıyor. Mutfakta! Baban, Çingenleri eve doldurdu. Sana bir gümüş saplı kılıç almış. Haydi, gidelim..." korkmuştum. Ablamın düşmesi beni endişelendiriyordu. Koşarak eve geldik. Hemen mutfağa yöneldim. Yerde yatan kimse yoktu. Annem bana seslendi: "Ne arıyorsun öyle? Misafirler geldi. Hoş geldin demeyecek misin?" dedim ki; "ablam nerede. O'na bir şey mi oldu?" Yakın zamanda kaybettiğim Annem; "odada yatıyor. Ayağı kayıp düştü. Biraz burnu kanadı. Bir şeyi yok. Haydi misafirlerimize hoş geldiniz deyiver."

Kapı önünden bakındım önce. Pos bıyıklı, karayağız, şapkalı ve altın dişli bir adam babamın yanında oturuyordu. Adamın yanında iki eşi ve sanırım beş çocuğu da yer minderlerinde oturuyorlardı. Çaylar-kahveler içiliyor, sohbetler ediliyordu. Babam bir el işaretiyle beni yanına çağırdı ve; "Bu Rıza amcan. Haydi hoş geldin de, elini öp bakalım" Çekinerek Rıza amcanın elini öptüm. O'da beni öptü, saçlarımı okşadı ve "Maşallah delikanlıya" dedi. Sonra eşlerinin ellerini öptüm. Çocuklarına da "hoş geldiniz" demeyi ihmal etmedim.

Babam bana seslendi ve; "arkanı dön, duvara bak." Dönüp duvara baktım. Bir de ne göreyim. Benim boyuma yakın uzunlukta siyah kın içinde uzunca bir kılıç duvardaki yerini almıştı. Babam; "hadi onu bana getir." Sandalyeye çıkıp, kılıcı aldım ve babama verdim. Rıza amcanın gözleri ışıltılı ışıltılı yanıyordu. Pala bıyığının altından gülümsediğini ve altın dişlerini görüyordum. Dedi ki; "Haluk, kılıcını kınından çıkar bakayım." Çıkarmasına çıkarırdım da uzun olduğu için yarısına kadar ancak çıkarabildim. Rıza amca yardım etti ve kılıcı kınından çıkardım. Özelliklerini anlattı bana. "Bu kılıç tarihi bir kılıçtır Haluk. Bak üzerinde kıvrımlı yılan dövmesi var. Sapı gümüştür. Sana bir tavsiyem olsun. Sakın bahçede çıkarıp sağa-sola sallama. Jiletten keskindir. Bir ağacı bile ikiye böler." Dedim ki; "ağacı nasıl ikiye bölecek?"

Sözü babam aldı: "Haydi bahçeye çıkalım. Rıza amcanın söylediklerinin doğruluğunu gözünle gör." Rıza amca, babam, ben, iki yıl önce kaybettiğim kardeşim Ahmet ile büyük ve küçük ablalarım bahçeye çıktık. Bahçemizde önceden dikilmiş ağaçlar vardı. Babam kılıcı çıkardı, bir darbeyle ağaca vurdu. Gerçekten bir adam bileği kalınlığındaki ağaç ikiye bölündü. Şaşırılmıştım. Sonra tekrar içeri girdik ve hazırlanan yemeğimizi yemeye başladık.

Yemek faslından sonra Rıza amcanın beş çocuğu ve merhum kardeşim Ahmet ile birlikte su deposuna gittik. Kendimizce oyunlar oynadık. Sonra yakınımızdaki mezarlığa gittik, kısa bir süre dolaştık. Çökmüş bir mezar aradım ama bulamadım. Bulsaydım, biraz kazıp kafatası çıkarıp, bir sıırıgın ucuna takacaktım. Hala ve amcaoğullarıyla sıklıkla yaptığımız bir eğlenceydi bu.

Çingenler; çift atlı, çadırılı at arabalarıyla gezer yaşarlardı. Bunu biliyordum. Yani konar-göçer bir hayat yaşarlardı. Bahçemizde bu at arabası duruyordu. Atlar serbest bırakılmış, önlerine konulan otları yiyorlardı. Evimiz geniş olmasına rağmen evde yatmak istemediler. Ailece at arabasında gecelediler. Sanırım iki gün sonra gittiler.

Babama sordum. "Tüfeğin ve tabancan nerede baba!" Babam sert bir bakışla bakıp; "ne yapacaksın tüfeğimi, tabancamı? Ben de Rıza amcana onları hediye verdim. Artık tahta kılıçlarla oynamak yok. Mahalle kavgası yok. Her gün yeni şikâyetler geliyor sizden. Okuluna git, derslerine iyi çalış. Seni İstanbul Askeri Kuleli Lisesi'ne yollayacağım. Anladın mı beni?" Nam-ı diğer Keskinli Demirci Kara Osman böyle söyler de yerine getirilmez mi hiç!

Babam, define ve alkol tutkunuydu. Dükkânı ustalarına, çıraklarına emanet eder, bazen beş gün, bazen de on beş gün define aramaya giderdi. Bu sebeple Türkiye'de ayak basmadığı il ve ilçe kalmamıştı. Babam define aramaya gittiğinde bize fırsat doğardı haylazlık yapmamız için.

Babamın Çingen dostları vardı. Çingenleri severdi. Güvenmediği kimselerle dostluk bağı kurmazdı. Bir arkadaşının yalanını yakaladığı anda arkadaşını sert bir şekilde azarlar, ikaz ederdi. Güveni esas alan bir karakteri vardı. İlerleyen günlerde babam bana bir tavsiyede bulunmuştu, hiç unutamiyorum: "Oğlum, bir gün başın derde girerse ilk gördüğün Çingen evine git. Derdini-sıkıntını samimiyetle anlat. Onlar seni sıkıntılarından kurtarırlar." Babamın bu tavsiyesi öylesine söylenmiş söz değildi; tecrübeye dayanıyordu. Velhasıl-ı kelam, düş ile gerçek arasında duyduğum o ses ve akabinde gerçeğe dönüşen bu durumu halen anlamaya çalışıyorum. Bir hayal-düş, nasıl olur da bir anda gerçekleşebilir?

Merhum babama, kardeşim Ahmet'e ve anneme Allah'tan rahmet diliyorum. Mekânları cennet olsun. (Halûk) Halit Durucan:

24.11.2024